

Den aldrende Albert og Knud Erik. Foto: Ard Jongsma

Magisk aften i Marstal

'Vi, de druknede' som musikteater er som en drøm, hvor fokus hele tiden flytter sig. Som at være ombord på et skib, hvor roret har sit eget liv, mens det fører os til den ene magiske oplevelse efter den anden.

ANMELDELSE

Anette Hyllested
ahy@fyens.dk

Hvad handler det om? Tja. "Vi, de druknede" som internationalt musikteater er ikke teater, der begynder ved A og ender ved Å med en morale skåret i neon. Hvis man gerne vil have det og samtidig ser forestillingen i forventning om at få en kronologisk gengivelse af Carstens Jensens roman af samme navn, bliver man sandsynligvis skuffet. Men hvis man lader sig føre som i natlige drømme - åben for et skiftende fokus - får man en magisk og sanselig aften.

Den store skibshal i HCC Bådeværft i Marstal er ikke blot en stor, men også rå og autentisk ramme om forestillingen. Vi, der sidder på stole højt hævet i den ene ende af den store hal, har udsigt til rustent jern, kraner og beton og må have nakken helt tilbage for at ane loftet. Foran os samler skuespillerne sig stille, taler på gebrokkent dansk om det store "vi", som også er romanens gennemgående fortællerstemme. At når "vi" fra Marstal kigger os i spejlet, så ser vi hele byen. At når "vi" dør, er der i folke-munde et monument over hver af os. Og vi præsenteres for Albert, Klara og sønnen Knud Erik - tre af romanens vigtigste skikkelser.

Herefter bryder en infer-

nalsk larm løs. Trommer, der får maven til at vibrere, lyd af stål mod stål, reb, der falder tungt mod træ. Lyden af en travl havn, hvor der bygges skib på skib.

Fortællemæssigt bladrer forestillingen frem til det sted i bogen, hvor Albert er blevet "gammel og grå, men stadig liderlig og kåd". Han elsker hårdhændet sin Klara, og de elsker begge hendes søn, Knud Erik. Albert, som er en velbeslået skibsruder, dør på gribende vis, men ikke uden humor, stående i sin fars støvler og efterlader hele sit livsværk til Klara, som gør sit for at holde sønnen, ja alle mænd, på land.

Klara synger gribende opera, og enhver mor kan mærke desperationen og forstå, at selvfølgelig vil Klara hellere bruge pengene på børnehaver, hospitaler og biblioteker end på at bygge flere skibe, der kan splintres på klipper, kæntere og ende som bombemål og fratage endnu flere af byens mænd muligheden for at blive gamle og få en gravsten i Marstal.

Men mændene i Marstal er født med havsalt i blodet, så Knud Erik tager ud at sejle alligevel og ender i krigens konvoj, hvis kølvand farves rødt som blod. Undervejs får han og besætningen selskab af Hermand, der har mistet tre af sine fire lemmer, og i havet finder de også en kvinde med en baby, inden de atter vender hjem til Marstal.

Selve handlingen er fragmentarisk præsenteret - som en film, hvor alle overgangene er klippet ud - og de udvalgte scener fungerer i stedet som anledning til at vække de store følelser i os og puste til refleksion over nogle af livets vigtige spørgsmål. Som nødvendigheden af sammenhold i form af "vi'et", at vi mennesker nok er forskellige, men har brug for hinanden og brug for at samarbejde, lysten til at bestå i angsten for at miste, den kollektive, maskuline længsel efter havet og det vanvid, der holder hånd med hver en krig. Det sidste skildres blandt andet i en inferno-scene, hvor musikken går amok, og de medvirkende forvandler sig til sindssyge voldtægtsmænd, og det hele minder om middelalderens fortolkninger af Helvede.

Der er mange temaer, og det er op til os selv, hvad vi

røres af og vil tænke mere over.

Havet som bagtæppe

Jeg bliver rørt til tårer, da bagtæppet, her en af hallens store porte, langsomt åbner sig. Knud Erik vil ud at sejle, og bag porten åbenbares indsejlingen til Marstal med sin lyseblå aftenhimmel, stille vand, en enlig, kredsende måge, en bøjet rød bøj, grønt land i horisonten. Snart kan vi også både lugte og smage vandet. Det er en mageløs smuk og stemningssættende scenografi og en tyk understregning af styrken ved stedsspecifikt teater. Vi er lige her, hvor historien er skrevet, fortolkes, opleves, føles.

Forestillingen gør også brug af kunstigt lys. Særligt er utallige røde dioder, der symboliserer sømænd i redningsveste fra sønderbombede skibe, et både smukt, men

også rædselsvækkende syn, da Knud Erik gør det klart, at de skibbrudne ikke kan redde - og at mange af dem ender som løsele i mødet med roterende skibsskruer.

Bag det hele står det belgiske musikteater Walpurgis, hvis besætning er international. Foruden fire hollandske musikere, der kalder sig Bot, er vi blandt andet i selskab med en belgisk-irakisk danser, en violinspiller, en albansk operasanger, en halvt kinesisk basguitarist og frivillige lokale korsangere. Musikken er indimellem stemningssættende eksplosiv, men også stille, smuk og melodisk.

Hovedsproget er engelsk, men de medvirkende taler også andre sprog som dansk og flamsk. Det hænder, at oversættelser på dansk pronceres op på scenen - for eksempel et sejl, men der er

alligevel passager, som kan være svære at forstå, forklaringer, som smutter. Det gør dog ikke så meget, for "Vi, de druknede" taler først og fremmest følelsernes sprog.

OM FORESTILLINGEN

MUSIKTEATER-FORESTILLINGEN "VI, DE DRUKNEDE"

★★★★★

Inspireret af Carsten Jensens roman af samme navn. Instrueret af Judith Vindevoel. Skabt af det internationale musikteater Walpurgis, musikgruppen Bot og teaterkompagniet Kloppend Hert. Præsenteres af Metropolis - Københavns Internationale Teater i samarbejde med BaggårdTeatret, HCC Bådeværft og Marstal Søfartsmuseum. Opføres til og med 10. august fra kl. 20.30 på HCC Bådeværft i Marstal.

Med indsejlingen til Marstal som den virkelige kulisse, stævner Knud Erik. Det er mageløst smukt. Foto: Ard Jongsma